

Bp Ignacy Dec

Przez modlitwę i posługę miłości służmy wspólnocie Kościoła

Świdnica, 2 lutego 2018 r.

Homilia wygłoszona w katedrze świdnickiej - w XXII Dzień Życia Konsekrowanego

Wstęp

Ekscelencjo, najdostojniejszy Księżę Biskupie Adamie,
Czcigodni bracia kapłani, na czele z ks. prałatem Markiem, wikariuszem biskupim ds. katechezy oraz referentem i opiekunem osób życia konsekrowanego w naszej diecezji.

Czcigodne osoby życia konsekrowanego; ojcowie, bracia zakonni, siostry zakonne, dziewice i wdowy konsekrowane;

Drodzy bracia klerycy

Drodzy bracia i siostry w Chrystusie,

Na początki chcę przypomnieć, że św. Jan Paweł II 22 lata temu - w roku 1997 - ustanowił święto Ofiarowania Pańskiego Światowym Dniem Życia Konsekrowanego. Dzień ten obchodzimy w tym roku po raz dwudziesty trzeci. To właśnie osoby konsekrowane: kapłani, siostry i bracia zakonni, dziewice, wdowy, pustelnicy przychodzą dziś do świątyni na wzór Maryi i Józefa, by ponowić swoje ofiarowanie Bogu i przypomnieć sobie i wspólnocie Kościoła, że w tajemnicy konsekracji Bogu jak głosi adhortacja *Vita Consecrata* - stają się „żywym znakiem dóbr przyszłego zmartwychwstania” (VC 111).

W dzisiejszej homilii podejmiemy trzy wątki; najpierw pomyślimy jakie jest przesłanie dzisiaj wspomnianego wydarzenia zbawczego, następnie wskażemy na główny wątek Listu Przewodniczącego Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na dzisiejszy dzień i na końcu - wskażemy na znaczenie i misję osób konsekrowanych w dzisiejszym Kościele i w świecie.

1. Przesłanie wydarzenia ofiarowania Pańskiego

Czterdziestego dnia po narodzeniu Jezusa, Maryja z Józefem udają się do świątyni jerozolimskiej, by dokonać ofiarowania swojego Dziecięcia. W ten sposób wypełniają przepis prawa Mojżeszowego. Czterdzieści dni wcześniej przybyli do Betlejem, by wypełnić przepis prawa państwowego, wzywający mieszkańców Cesarstwa Rzymskiego do spisu

ludności, a teraz okazują posłuszeństwo prawu religijnemu. Ofiarowanie Jezusa w świątyni, ma niezwykłą scenerię. Rodzice Jezusa spotykają tu pobożnych ludzi, seniorów: starca Symeona i także już sędziwą, osiemdziesięcioletnią prorokinię Annę. O Symeonie Ewangelista napisał: "A żył w Jerozolimie człowiek, imieniem Symeon. Był to człowiek prawy i pobożny, wyczekiwał pociechy Izraela, a Duch Święty spoczywał na nim. Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż nie zobaczy Mesjasza Pańskiego. Za natchnieniem Ducha przyszedł do świątyni (Łk 2,25-27a). O Annie zaś jest powiedziane: "Nie rozstawała się ze świątynią, służąc Bogu w postach i modlitwach dniem i nocą" (Łk 2,37). Bogobojny starzec Symeon w mocy Bożego Ducha wypowiedział prorocze słowa o Jezusie i o Jego Matce. W swojej dziękczynnej modlitwie do Boga nazwał małego Jezusa "światłem na oświecenie pogan i chwałą ludu Izraela" (Łk 2,32). Zaś do Maryi powiedział: "Oto ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwiac się będą. A Twoją duszę miecz przeniknie, aby na jaw wyszły zamysły serc wielu" (Łk 2,34b-35). Maryja przeżyła jakby drugie zwiastowanie. Symeon przepowiada Jej jak się potoczy Jej życie z Jezusem.

Drodzy bracia i siostry, czcigodne i drogie osoby życia konsekrowanego, przyglądając się starcowi Symeonowi a także prorokini Annie, warto sobie uświadomić, że i w nas zamieszkał i działa w nas i przez nas ten sam Duch Święty. Jest pożyteczne, abyśmy częściej prosili Ducha Świętego, by uzdalniał nas do lepszego myślenia, mówienia i działania w prawdzie i w miłości.

Przejdźmy do przesłania Listu przygotowanego na dzisiejszy dzień przez ks. biskupa Jacka Kicińskiego CMF, biskupa pomocniczego archidiecezji wrocławskiej, przewodniczącego Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

2. Przesłanie Listu przewodniczącego Komisji KEP ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na dzień Życia Konsekrowanego 2019 roku

Tegoroczny List ks. biskupa Przewodniczącego nosi tytuł: "W służbie wiary i powołania". Ksiądz biskup podając charakterystykę rozumienia dziś wiary i powołania pisze m. in tak : "Charakterystyczną cechą współczesnych czasów jest proces głębokiej i ciągłej przemiany... Dokonuje się to poprzez tzw. kulturę hedonizmu, której wyrazem jest m.in.

zatonienie w doczesności. Z niej rodzi się styl życia oparty na tymczasowości. Wszystko to sprawia, że dzisiejszy człowiek, zwłaszcza młody, boryka się z trudnościami w podejmowaniu trwałych decyzji i przyjmowaniu za nie osobistej odpowiedzialności. Wiara traktowana jest jako coś bardzo dowolnego, a Kościół – postrzegany jako instytucja, której celem są jedynie działania kulturalne i prospołeczne, a nie jako Mistyczne Ciało Chrystusa i wspólnota wiary. Oderwanie człowieka od więzi z Bogiem i Jego Prawem prowadzi w ostateczności do zagubienia duchowego, głodu prawdziwej miłości oraz lęku przed przyszłością.

W takiej rzeczywistości trudno mówić o Bożym powołaniu człowieka do życia rodzinnego, małżeńskiego, kapłańskiego, czy konsekrowanego. To powołanie zostało zastąpione takimi decyzjami i wyborami życiowymi, których motywacją nie jest pragnienie pełnienia woli Bożej, lecz realizacja samego siebie. Ginie w ten sposób pojęcie służby, rozumianej jako bezinteresowna miłość. Jesteśmy świadkami rodzącej się obojętności, a także braku wrażliwości. Coraz więcej młodych osób doświadcza osamotnienia. Małżeństwa przeżywają kryzysy wierności, a jesień życia zamienia się w bezużyteczną starość. Z drugiej strony spotykamy młodych, których cechuje spontaniczna otwartość na różnorodność, wrażliwość na kwestie pokoju, integracji, dialogu między kulturami i religiami. Potrafią oni być pionierami spotkania i dialogu międzykulturowego. Wielu też ludzi młodych jest zafascynowanych osobą Jezusa. Jego życie wydaje im się piękne, ponieważ było ubogie i proste, naznaczone szczerymi i głębokimi przyjaźniami. Życie Jezusa jest dla nich nadal bardzo atrakcyjne i inspirujące. Jest ono *provokacją*, która stawia konkretne wyzwania. Potrzeba im jednak prawdziwych przewodników na drodze wiary, powołania i rozeznawania (por. *Młodzi, wiara i rozeznawanie powołania* 45).

Osoby konsekrowane, idąc za przykładem Maryi i Józefa, pokazują, że wszystkie momenty życia znaczone są śladami obecności Boga. Bóg pragnie być obecny w każdej chwili naszej codzienności, aby już tu na ziemi otworzyć nam bramy nieba. Życie osób konsekrowanych sprawia, że ta prawda staje się faktem. Słuchając i wypełniając słowo Boże, pragną potwierdzać życiem wyznawaną ustami wiarę. Wiara bowiem bez uczynków jest martwa (por. Jk 2,17). Modlitwa i osobowe spotkanie z Jezusem w codziennej Eucharystii jest źródłem ich sił duchowych i zapewnia skuteczność w podejmowanej przez nich posłudze apostołskiej.

Ks. Biskup kończy swój List zachętą: "Dziś, gdy dziękujemy dobremu Bogu za dar życia konsekrowanego, prosimy o nowe i święte powołania kapłańskie, zakonne i misyjne. Kościół przypomina nam w osobie Ojca św. Franciszka, że powołaniem naszym jest świętość (GE 9). Musimy być święci! Tylko świętością naszego życia jesteśmy w stanie zaprosić innych na drogę wiary. Ludzie młodzi domagają się Kościoła autentycznego, jasnego i radosnego. Oni potrzebują świętych, którzy poprowadzą ich do Świątyni na spotkanie z Bogiem żywym i prawdziwym"..

3. Znaczenie osób życia konsekrowanego w Kościele

Drogie osoby życia konsekrowanego, ostatni papież i obecny Biskup Rzymu, ojciec św. Franciszek tak często podkreślali i podkreślają jak ważna dla Kościoła i świata jest posługa osób konsekrowanych. Przez waszą codzienną modlitwę i wieloraką posługę w parafiach, szkołach, szpitalach, w domach dziecka, w domach opieki społecznej, przychodzi do ludzi potrzebujących miłość Bożą. Kościół i świat potrzebują was, potrzebują waszej modlitwy i waszego świadectwa ewangelicznej miłości. Przez waszą modlitwę i posługę miłości czynicie owocne apostołstwo całego Kościoła.

Zakończenie

Modłmy się przeto , drodzy bracia i siostry, abyście - jako osoby konsekrowane w radości wypełniali swoje powołanie i byli znakiem wartości wiecznych na tym świecie. Niech dobry Bóg powołuje do waszych wspólnot zakonnych młodych ludzi, by kiedyś i oni byli ozdobą i siłą Kościoła. Amen.

Słowo wdzięczności i życzeń dla osób konsekrowanych posługujących w diecezji świdnickiej, wypowiedziane przez biskupa świdnickiego przed końcowym błogosławieństwem

Dodzy bracia i siostry, osoby życia konsekrowanego, jesteście wielkim darem dla Kościoła, jesteście szczególną jego częścią. Bardzo cenimy sobie waszą obecność w Kościele, także obecność w naszej diecezji. Dzisiaj, w wasze święto, wyrażamy za was wdzięczność nie tylko Panu Bogu, ale także dziękujemy wam za waszą posługę w Kościele. Serdecznie dziękuję zgromadzeniom męskim: ojcom i braciom zakonnym za trud duszpasterski, za wspomaganie księży diecezjalnych w prowadzeniu parafii. Dziękuję za pieczę duszpasterską w sanktuariach maryjnych, za obsługę pielgrzymów. Dziękuję za posługę spowiedników wobec żeńskich zgromadzeń zakonnych, wobec kapłanów i kleryków.

Jako biskup diecezjalny wyrażam wdzięczność wszystkim żeńskim zgromadzeniom zakonnym, posługującym w granicach naszej diecezji. Najpierw dziękuję za modlitwę zanoszoną za Ojca św., za biskupów, za kapłanów, za kleryków, za chorych. Dziękuję w szczególności sposób za modlitwę za mnie i za ks. biskupa Adama. Dzięki waszej modlitwie jesteśmy duchowo silniejsi. Dziękuję także za waszą wieloraką posługę wedle waszych charyzmatów zakonnych. Wiele sióstr pracuje wśród osób niepełnosprawnych, w domach specjalnej troski, w zakładach opieki społecznej, w domach starców. Drogie siostry dla wielu dzieci zastępujecie im rodziców. W waszych sercach znajdują one miłość, której zabrakło może w sercach rodzonych matek. Drogie siostry, dziękujemy wam za wasze poświęcenie, za waszą miłość, którą okazujecie tam, gdzie już miłować inni nie potrafią, za opiekę nad chorymi, starcami, kalekami, upośledzonymi, którymi nikt inny oprócz was zajmować się nie potrafi, bo do tego trzeba heroicznego poświęcenia.

Wiele sióstr posługuje także wśród dzieci i młodzieży jako katechetki, również w różnych dziedzinach duszpasterstwa, przy boku kapłanów, jako zakrystianki, organistki. Dziękuję za ten trud formacyjny, za przekaz wiary poprzez słowo i przez świadectwo życia. Są także siostry, które posługują w kuchniach przy przygotowywaniu posiłków, także takie, które wykonują prace w ogrodach, pralniach, które dbają o czystość różnych domowych pomieszczeń. Wszystkim wam dzisiaj serdecznie za wszystko dziękujemy, przy waszym święcie. Proszę tę wdzięczność przekazać waszym współsiostrom, które z różnych względów,

niekiedy z powodu zaawansowanego wieku czy różnych chorób, czy jeszcze z innych przyczyn, nie mogły tu przyjechać. Niech wam Bóg wynagradza waszą dobrość i wasze poświęcenie.

Na koniec dziękuję wszystkim wiernym świekim, tu obecnym i nieobecnym, którzy was wspierają swoimi modlitwami a także ofiarami. Drodzy bracia i siostry, niech trwa ta nasza dobra współpraca, wzajemne wspieranie się na polu duchowym i materialnym.

Do słów wdzięczności dołączam życzenia obfitości Bożych Łask w codziennym życiu. Życzę nowego duchowego entuzjazmu, rozmiłowania się w modlitwie, w adoracji Najświętszego Sakramentu, w medytacji Bożego słowa, w lekturze dzieł ascetycznych. Życzę cierpliwego, wytrwałego dążenia do świętości. Niech Maryja, wierna Służebnica Pańska i Oblubienica Ducha Świętego, czuwa nad waszym powołaniem. Niech wam wyprasza łaskę radosnej, ofiarnej i bezinteresownej służby Bogu, Kościołowi i waszym zgromadzeniom zakonnym. Na kolejny rok waszej posługi z serca udzielam wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.